ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ NARD JONES

ΠΟΛΛΑ ΣΥΜΒΑΝΤΑ ΣΕ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ!...

ΝΑΜΕΣΑ στὸν τέταρτο καὶ τὸν πέμπτο ὄροφο, ὁ ἀνελκυστὴρ σταμάτησε ἀπότομα. Μάταια ὁ Ἄλφ, ὁ εἰδικὸς ὑπηρέτης, προσπάθησε πιέζοντας ἀλληλοδιαδόχως τὰ διάφορα κουμπιὰ νὰ τὸν θέση πάλι σὲ κίνησι. Μὲ ἀπορία, οἱ πέντε ἐπιβάτες, οἱ ὁποῖοι ἦσαν συγκεντρωμένοι στὸ στενόχωρο αὐτὸ διαμέρισμα, κυττάχτηκαν μεταξύ τους.

—Μὴ στενοχωρεῖστε! εἶπε ὁ Ἄλφ ἐνθαρρυντικά. Δὲν εἶνε τίποτε. Σ' ἕνα λεπτὸ θὰ ξεκινήση πάλι!

Ἀλλά, ἀφοῦ πίεσε καὶ πάλι τὰ κουμπιὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα, ὁ Ἄλφ κύτταξε τοὺς ἐπιβάτες καὶ φιλοσοφικὰ εἶπε: «—Ὑπομονή!»

Δίπλα στὸν Ἄλφ στεκόταν ὁ νεαρὸς κύριος Φρέγκλιν ὁ ὁποῖος ἐργαζόταν στὸ μεγάλο δικηγορικὸ γραφεῖο τοῦ ἐβδόμου ὀρόφου. Ἔπειτα ἦταν μιὰ παχειὰ γυναίκα, ἡ ὁποία κάποτε θὰ ὑπῆρξε ὡραία κ' ἡ ὁποία μὲ διάφορα φτιαισίδια προσπαθοῦσε τοῦ κάκου νὰ σκεπάση τὰ ἴχνη τοῦ χρόνου. Ὁ Ἄλφ τὴν κύτταξε καὶ σκέφτηκε πὼς δὲν τὴν εἶχε ἰδῆ ποτὲ ἄλλοτε. Παρέκει, ἦταν ἕνας ὑψηλός, χλωμὸς ἄνδρας, τοῦ ὁποίου τὸ σιγάρο εἶχε γεμίσει μὲ καπνὸ τὸν μικρό, περιωρισμένο χῶρο, παρ' ὅλη τὴν ἀπαγόρευσι τῆς σχετικῆς πινακίδος. Ὁ τέταρτος ἐπιβάτης ἦταν ἕνας ὑψηλόσωμος κι' ἐπιβλητικὸς ἄνδρας, ὁ κ. Μίντλετον-Μάρσαλλ, τὸν ὁποῖον ὁ νεαρὸς Ἄλφ θαύμαζε γιὰ τὸ μεγάλο ἐπιχειρηματικὸ πνεῦμα του καὶ γιὰ τά... πλούσια πουρμπουάρ του. Τέλος, τὸ θλέμμα τοῦ Ἄλφ στάθηκε καὶ μὲ θαυμασμὸ κύτταξε τὸ πέμπτο πρόσωπο. Ἦταν μιὰ νεαρὴ καὶ χαριτωμένη γυναῖκα, ξανθή, μὲ δροσερα μάγουλα. Ὁ Ἄλφ ἀναστέναξε, γιατὶ ἡ εὔρωστη καὶ ροδοκόκκινη ἐκείνη νέα τοῦ θύμιζε τὰ κορίτσια τοῦ χωριοῦ του. Πιθανὸν ἡ θέα τῆς νέας, ἡ ὁποία τοῦ θύμισε τὸ χωριό του κι' ἐπομένως τὴν ἀνάλαφρη καὶ καθαρὴ ἀτμοσφαῖρα τοῦ τόπου του, νὰ τὸν ἔκανε ξαφνικὰ νὰ νοιώση τὸν πνιχτικὸ ἀέρα ποὺ ἀνέπνεε μέσα στὸν ἀνελκυστῆρα. Καί, λίγο ἀπότομα, εἶπε στὸν ψηλὸ κύριο:

—Σᾶς παρακαλῶ, κύριε, σθῆστε τὸ σιγάρο σας! Δὲν ἐπιτρέπεται...

—Καλά! καλά! μουρμούρισε ἐκεῖνος. Δὲν μοῦ λές, πότε θὰ ξεκινήσουμε;

Ἴσως ὁ τόνος τῆς φωνῆς τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ νὰ συνετέλεσε ὥστε νὰ συνέλθουν οἱ λοιποὶ ἐπιβάται ἀπὸ τὴν κατάπληξί τους γιὰ τὸ ἀπρόοπτο σταμάτημα τοῦ ἀνελκυστῆρος κι' ὁ κ. Μίντλετον-Μάρσαλλ γέλασε κι' εἶπε:

—Δὲν σᾶς φαίνεται παράξενο ποὺ ἀποροῦμε γιατὶ σταμάτησε ὁ ἀνελκυστήρ; Ἂν ἦταν κανένα αὐτοκίνητο, δὲν θὰ μᾶς ἔκανε καθόλου ἐντύπωσι...

Ὁ Ἄλφ κύτταξε μ' εὐγνωμοσύνη τὸν κ. Μίντλετον-Μάρσαλλ καὶ εἶπε:

—Ἔχετε δίκηο, κύριε!

Ὁ χλωμὸς ἄνδρας, νευριασμένος, φώναξε:

—Σιωπή! Δὲν ἔχουμε τὴν ὄρεξί σας γιὰ κουβέντες καὶ φιλοσοφίες. Σ' ἐρωτῶ: "Ὡς πότε θὰ μείνουμε ἐδῶ;

Ἡ ξανθὴ νέα φάνηκε στενοχωρημένη κι' ὁ Ἄλφ, γιὰ νὰ τὴν ἐνθαρρύνη, εἶπε:

—Δὲν εἶνε τίποτε, δεσποινίς... Αὐτὰ συμβαίνουν καμμιὰ φορά, ξέρετε!

—Ἂν εἶνε ἔτσι, εἶπε ὁ κ. Φράνκλιν γελῶντας, τότε νὰ φροντίσης, νεαρέ μου, νὰ θάλης στὸν ἀνελκυστῆρα σας ἕνα τραπέζι γιὰ μπρίτζ καὶ μερικὲς καρέκλες!

Ὁ Ἄλφ γέλασε. Σκεπτόταν πὼς ἔτσι ἔπρεπε νὰ παίρνη κανεὶς τὰ μικρὰ δυσάρεστα τῆς ζωῆς, μὲ κέφι καὶ καλὴ καρδιά. Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ παχειὰ γυναῖκα ἄρχισε νὰ φωνάζη:

—Θὰ σκάσουμε ἐδῶ μέσα, δὲν ἔχει ἀέρα! Δὲν αἰσθάνομαι καλά! Ὑπάρχει ἀερισμός;

—Βέβαια, κυρία μου, ἐπενέθη ὁ κ. Μίντλετον-Μάρσαλλ. Κυττάξετε στὴν ὀροφὴ ὑπάρχουν ἀεραγωγοί. Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν κίνδυνος νὰ πάθουμε ἀπὸ ἀσφυξία, ἔστω κι' ἂν πρόκειται νὰ μείνουμε ἐδῶ μέσα ἐπ' ἄπειρον...

—Ἐπ' ἄπειρον! φώναξε ἡ παχειὰ κυρία. Μὰ σᾶς λέω, δὲν μπορῶ νὰ μείνω κλεισμένη ἐδῶ μέσα...

—Κλεῖσε τὸ στόμα σου! μουρμούρισε ἄγρια ὁ χλωμὸς ἄνθρωπος. Ἂν δὲν θέλεις νὰ σοῦ τὸ κλείσω ἐγώ. Βουβάσου!!...

Κατόπιν, ἀποτεινόμενος στὸν Ἄλφ, ἐπρόσθεσε:

—Πόσο καιρὸ ἐργάζεσαι στοὺς ἀνελκυστῆρας αὐτοῦ τοῦ κτιρίου;

—Ἀρκετὸ καιρὸ γιὰ νὰ ξέρω νὰ τοὺς χειρίζωμαι, κύριε! ἀπάντησε ὁ Ἄλφ ψυχρά.

—Φρόντισε τότε νὰ διορθώσης τὴν βλάβη!

Ὁ χλωμὸς ἄνθρωπος γύρισε καὶ κύτταξε τοὺς συνεπιβάτες του, περιμένοντας μιὰ ἐπιδοκιμασία στὸ πνεῦμα του. Ἀλλὰ ἐπειδὴ κανεὶς δὲν ἀπάντησε, ρώτησε:

—Αὐτὸ ἐδῶ τὸ κόκκινο κουμπὶ σὲ τί χρειάζεται;

Καί, λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ἄπλωσε τὸ χέρι του.

—Μὴν ἀνησυχεῖστε, σᾶς παρακαλῶ! εἶπε ὁ Ἄλφ ἐπιτακτικά. Ξέρω τὴ δουλειά μου, κύριε!

Ὡστόσο ὁ Ἄλφ ἀποροῦσε γιατὶ ἀργοῦσαν ν' ἀπαντήσουν τόσο στὸ σημεῖο τῆς εἰδοποιήσεως ποὺ εἶχε στεῖλει στὸ θυρωρεῖο. Ἂν ὁ Τζίμ δὲν ἦταν στὸ θυρωρεῖο, θὰ ἔπρεπε νὰ περιμένουν ἀρκετὰ λεπτὰ ἀκόμα. Ὄχι, βέβαια, πὼς ὑπῆρχε κανένας κίνδυνος, ἀλλὰ ὅταν ἔχει νὰ κάνη κανεὶς μὲ γυναῖκες ποὺ λιποθυμοῦν γιὰ τὸ παραμικρό...

Ὁ χλωμὸς ἄνθρωπος διέκοψε τὶς σκέψεις τοῦ Ἄλφ, λέγοντας:

—Ἄφησέ με, παλληκάρι μου, νὰ κυττάξω αὐτὰ τὰ κουμπιά. Θαρρῶ πὼς δὲν ξέρεις τί σοῦ γίνεται... Πιθανὸν ἐγώ..

—Καλύτερα ν' ἀφήσουμε τὸν Ἄλφ νὰ κάνη ὅ,τι ξέρει! τὸν διέκοψε ὁ νεαρὸς κ. Φράνκλιν. Δὲν χάθηκε ὁ κόσμος ἂν περιμένουμε ἕνα λεπτό!...

—Ποιὸς εἶστε σεῖς, κύριε, ποὺ θὰ μ' ἐμποδίσετε;... ἄρχισε νὰ λέη ὁ ἄγνωστος.

—Ἐγώ, εἶπα τὴ γνώμη μου! ἀπάντησε ὁ κ. Φράνκλιν μ' ἀπάθεια.

Ἕνα ἐλαφρὸ χρῶμα ἔβαψε τὸ ὠχρὸ πρόσωπο τοῦ ψηλοῦ ἀνθρώπου, γιὰ μιὰ στιγμὴ στάθηκε ἀναποφάσιστος καὶ ξαφνικά, ἐντελῶς ἀνέλπιστα ἔδωσε μιὰ γερὴ γροθιὰ στὸ σαγόνι τοῦ ἀνύποπτου κ. Φράνκλιν καὶ τὸν ἔρριξε χάμω ἀναίσθητο.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Ἄλφ ἅρπαξε τὸ σκαμνάκι του, τὸ ὁποῖο βρισκόταν διπλωμένο πίσω του, ἀκουμπισμένο στὸ τοίχωμα καὶ προτοῦ προφθάσει ὁ ἄγνωστος ν' ἀμυνθῆ, τοῦ τὸ κατάφερε, ἀργὰ μὰ σίγουρα, στὸ κεφάλι. Ἐκεῖνος τότε σωριάστηκε κάτω, δίπλα στὸ θῦμα του.

Ἡ ξανθὴ νέα βρισκόταν κιόλας γονατισμένη δίπλα στὸν κ. Φράνκλιν. Ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ κλαίγοντας ἔλεγε·

—Ὦ! ἀγαπημένε μου!.. Σὲ χτύπησε ὁ κακοῦργος... Πονεῖς;

Ὁ Ἄλφ, μὲ τὸ μαντῆλι του, ἄρχισε νὰ σκουπίζη τὸν ἱδρῶτα ἀπὸ τὸ μέτωπό του, ἐνῶ ὁ κ. Μίντλετον-Μάρσαλλ, μὲ μιὰ διπλωμένη ἐφημερίδα ἔκανε ἀέρα στὴ παχειὰ γυναῖκα, ἡ ὁποία βογγοῦσε καὶ φώναζε:

—Πνίγομαι!... Δὲν ἀντέχω! Θεέ μου, μὲ τιμώρησες γιὰ τὴ κακὴ σκέψι μου!

—Ἀνησυχεῖς, κυρά μου! ἔλεγε ὁ κ. Μίντλετον-Μάρσαλλ. Ἡσυχᾶστε!..

Ἐκείνη γύρισε καὶ τὸν κύτταξε, κούνησε θλιβερὰ τὸ κεφάλι της καὶ εἶπε:

—Σᾶς λέω, πὼς ὁ Θεὸς μὲ τιμωρεῖ! Θὰ πεθάνετε ὅλοι ἐξ αἰτίας μου!...

—Κυρία μου, εἶπε ὁ Ἄλφ παρακλητικά, μὴ φωνάζετε, μὴν ἐξάπτεστε... Ὑπάρχει φόβος μήπως διαρραγεῖ καμμιὰ φλέβα σας!

—Καὶ τί ξέρεις ἐσύ; ἐξακολούθησε ἡ γυναῖκα. Ἂν σοῦ πῶ ὅτι σκόπευα νὰ σκοτώσω ἕναν ἄνθρωπο μέσα σ' αὐτὸ τὸ κτίριο, τί θἄλεγες; Νά, κύτταξε!...

Ἡ γυναῖκα ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσάντα της ἕνα περίστροφο, μὰ ἀμέσως ὁ Ἄλφ τῆς τὸ ἅρπαξε ἀπὸ τὰ χέρια καὶ τὸ ἔβαλε στὴν τσέπη του. Ἐκείνη ἐξακολούθησε:

—Σκόπευα νὰ σκοτώσω τὸν Τζίμ Μπλέϊκ γιατί...ἐπειδή...

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια ἡ γυναῖκα ἔπεσε γονατιστὴ κι' ἄρχισε νὰ προσεύχεται καὶ νὰ ζητῆ συγνώμην ἀπὸ τὸν Θεὸ γιὰ τὸ φόνο ποὺ σκόπευε νὰ κάνη.

Ὁ Ἄλφ γύρισε καὶ κύτταξε τὸν κ. Μίντλετον-Μάρσαλλ, θλιβερὰ σὰν νἄλεγε:

—Μὲ τί συντροφιὰ μπλέξαμε, ἔ;

Μὰ ὁ κ. Μίντλετον-Μάρσαλλ δὲν πρόσεχε τὸν Ἄλφ. Φαινόταν βαθειὰ συλλογισμένος καθὼς κύτταζε τὸν ἀναίσθητο, θηριώδη ἄγνωστο, τὴ γυναῖκα ποὺ θρηνοῦσε καὶ τὴν ἄμορφη κοπέλλα ποὺ κρατοῦσε τρυφερὰ τὸ κεφάλι τοῦ κ. Φράνκλιν.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, τὸ μηχάνημα ἄρχισε τὸν γνωστὸ βόμβο του, ὁ Ἄλφ πίεσε ἕνα κουμπὶ κι' ὁ ἀνελκυστῆρας συνέχισε τὸν δρόμο του. Ἐκεῖ ποὺ ἀνέβαιναν, ὁ Ἄλφ ἀναρωτιόταν γιατὶ τάχα ὁ κ. Μίντλετον-Μαρσάλλ ἀνέβαινε στὸν τελευταῖο ὄροφο, ἀφοῦ τὰ γραφεῖα του βρισκόντουσαν στὸ τρίτο. Μὰ δὲν εἶπε τίποτε. Εἶχαν φθάσει. Μ' ἀνακούφισι ὁ Ἄλφ ἄνοιξε τὴν πόρτα κι' ἀνέπνευσε βαθειὰ καθὼς ἕνα κῦμα δροσεροῦ ἀέρος τὸν χτύπησε στὸ πρόσωπο. Χαρούμενος φώναξε:

—Φθάσαμε! Δὲν καθυστερήσαμε παραπάνω ἀπὸ δυὸ-τρία λεπτά!...

Ὁ Ἄλφ βοήθησε τὴν παχειὰ γυναῖκα νὰ σηκωθῆ. Ἐκείνη χαιρέτησε ἐλαφρὰ μὲ μιὰ κλίσι τοῦ κεφαλιοῦ καὶ χλωμή, ἄφωνη, ἐξουθενωμένη μὲ τὴ σκέψι τοῦ φόνου ποὺ εἶχε σκεφθῆ νὰ κάνη,

ἀπομακρύνθηκε τρεκλίζοντας σάν μεθυσμένη.

Μὲ τὸν ἀέρα ποὺ φύσηξε ὅταν ὁ Ἄλφ ἄνοιξε τὴν πόρτα, ὁ ἄγνωστος συνῆλθε, στυλώθηκε στὰ πόδια του κι' ἔκανε νὰ βγῆ στὸ διάδρομο, μὰ δὲν πρόφθασε νὰ προχωρήση. Τὴν στιγμὴ ἐκείνη, ἕνας ἀστυνομικὸς παρουσιάστηκε μπροστά του, μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι τοῦ πέρασε χειροπέδες στὰ χέρια κι' ἐνῶ ἐκεῖνος ζαλισμένος ἀκόμα ἀπὸ τὸ χτύπημα τοῦ Ἄλφ, τὸν κύτταζε βουβὸς καὶ σαστισμένος, ὁ ἀστυνομικὸς εἶπε:

—Ἀ! φιλαράκο μου... Ἡ τύχη δὲν ἦταν μὲ τὸ μέρος σου σήμερα. Νόμιζες πὼς μοῦ ξέφυγες... Ἔ, Τζέρρυ, φιλαράκο μου;

Ὁ χλωμὸς ἄνθρωπος κάτι μουρμούρισε, μὰ οὔτε τὸν πρόσεξε κανείς, κι' ὁ Ἄλφ ρώτησε περίεργος:

—Ὥστε...αὐτός...εἶνε ἕνας...

—Μάλιστα, εἶπε ὁ ἀστυνομικός, εἶνε ἕνα κακοποιὸ στοιχεῖο, ποὺ τὸ παρακολουθῶ μέρες τώρα. Τὸν εἶδα ποὺ μπῆκε στὸν ἀνελκυστῆρα, μὰ δὲν τὸν πρόφθασα καὶ μόλις εἶδα τὸ S.O.S. ποὺ σημείωσε ὁ πίναξ, κατάλαβα πὼς κάπου σκαλώσατε κι' ἔσπευσα ν' ἀνεβῶ τὶς σκάλες... Ἐμπρός, πᾶμε! πρόσθεσε ὁ ἀστυνομικός, σπρώχνοντας μπροστά του τὸν αἰχμάλωτό του.

Ὁ Ἄλφ ἐξακολουθοῦσε νὰ κυττάζη σαστισμένος, ὅταν ἡ φωνὴ τοῦ κ. Μίντλετον-Μάρσαλλ τὸν ἔκανε νὰ γυρίση.

—Ἔλα, Ἄλφ, βοήθησέ με νὰ σηκώσουμε ἀπ' ἐδῶ τὸν κ. Φράνκλιν!

Μὰ δὲν χρειάστηκε ἡ βοήθεια τοῦ Ἄλφ, γιατὶ ὁ νέος ἄνοιξε τὰ μάτια του καὶ σαστισμένος κύτταξε τὴ νέα ποὺ τὸν κρατοῦσε ἀκουμπισμένο ἀπάνω στὰ γόνατά της...

—Μὰ τὴν πίστι μου, φώναξε ὁ κ. Φράνκλιν, καλὸ χτύπημα μοῦ κατάφερε ὁ ἄθλιος! Θὰ τὸ σκεφθῶ ἄλλη φορὰ προτοῦ σὲ ὑπερασπισθῶ, Ἄλφ!

—Ναί, μὰ κι' ἐγὼ τὸν συγύρισα γιὰ καλά! εἶπε ὁ Ἄλφ καὶ διηγήθηκε ὅσα εἶχαν συμβῆ στὸ διάστημα τῶν δυὸ-τριῶν λεπτῶν.

—Ὦ! Πῶλ, ἀγαπημένε μου! φώναξε ἡ νέα. Εὐτυχῶς ποὺ δὲν ἔπαθες τίποτε!

Ὁ κ. Φράνκλιν γύρισε καὶ τὴν κύτταξε παραξενεμένος.

—Ὥστε; Μ' ἀγαπᾶς λοιπόν; Ὅταν μπήκαμε στὸν ἀνελκυστῆρα, μοῦ εἶχες πῆ πὼς πρέπει νὰ χωρίσουμε, πὼς δὲν θέλεις πειὰ νὰ μὲ ξέρης!

—Ὅταν κόντεψα νὰ σὲ χάσω, Πῶλ, τότε κατάλαβα πὼς δὲν μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς ἐσένα!

—Ἔννοια σου, μικρούλα μου, κι' ἐγὼ δὲν χάνομαι τόσο εὐκολα! Ἔλα, πᾶμε!!...

Πιασμένοι ἀπὸ τὸ χέρι οἱ δυὸ νέοι ἀπομακρύνθηκαν.

—Διάβολε! μουρμούρισε ὁ Ἄλφ. Τόσα γεγονότα σ' ἕνα τόσο μικρὸ χῶρο καὶ σὲ τόσο σύντομο διάστημα. Λογῆς-λογῆς ἄνθρωποι καὶ διάφορα πάθη!...

—Ναί, Ἄλφ, αὐτὸ ἀκριβῶς συλλογιζόμουν κι' ἐγώ, εἶπε ὁ κ. Μίντλετον-Μάρσαλλ. Οὔτε ἐγὼ δὲν σκέφθηκα ποτέ, ὅταν μπαίνω στὸν ἀνελκυστῆρα μὲ ἀγνώστους ἀνθρώπους, πόσα μυστήρια κρύβει ἡ ψυχή τους. Καὶ τί νὰ σοῦ πῶ, Ἄλφ, μπροστὰ σ' ὅσα εἶδα πρὸ ὀλίγου, καταλαβαίνω πὼς τὰ δικά μου βάσανα δὲν εἶνε τίποτε! Τὸ μικρὸ αὐτὸ ἐπεισόδιο ἔνωσε τὴ ζωὴ σὲ δυὸ ἀνθρώπους...

Μὲ ἀργὸ βῆμα ὁ κ. Μίντλετον-Μάρσαλλ καὶ μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό, πῆγε στὸν διπλανὸ ἀνελκυστῆρα ποὺ κατέβαινε, μπῆκε μέσα καὶ κατέβηκε πίσω στὸν τρίτο ὄροφο, ὅπου ἦσαν τὰ γραφεῖα του.

Ὁ Ἄλφ χαμογέλασε καὶ στάθηκε συλλογισμένος. Τώρα καταλάβαινε γιατὶ ὁ κακοποιὸς βιαζόταν τόσο ν' ἀνεβῆ... Ἐπειτα συλλογίστηκε τοὺς δυὸ νέους, ποὺ ἴσως θὰ ἔπαιρναν τὸ διαζύγιό τους, ἂν δὲν συνέβαινε ἐκεῖνο τὸ μικρὸ ἀπρόοπτο. Ὅσο γι' αὐτὴ τὴν χοντρή, τὴν ὕστερικὴ γυναῖκα...αὐτὴ εἶχε σωθῆ ἀπὸ τὸ ἔγκλημα ποὺ σκόπευε νὰ κάνη... Ἀλλὰ τί ἐννοοῦσε ὁ κ. Μίντλετον-Μάρσαλλ, ὅταν φεύγοντας ἐπρόσθεσε:

—«Τὸ μικρὸ αὐτὸ περιστατικὸ ἔσωσε τὴ ζωὴ σὲ δυὸ ἀνθρώπους!»

—Καλά, ἐξακολούθησε νὰ μονολογῆ ὁ Ἄλφ, ὁ ἕνας ἦταν αὐτὸς ποὺ ἡ γυναῖκα σκόπευε νὰ σκοτώση, μὰ ὁ ἄλλος;..

Καὶ ξαφνικὰ ὁ Ἄλφ θυμήθηκε. Εἶχε ἀκούσει τελευταίως νὰ λέγεται, ὅτι ἡ ἐπιχειρήσεις τοῦ Τραπεζιτικοῦ Οἴκου Μίντλετον-Μάρσαλλ δὲν πήγαιναν διόλου καλά. Καὶ μάλιστα εἶχε διαδοθῆ πὼς ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα θὰ σταματοῦσαν τὶς πληρωμὲς τὰ ἄδειανὰ ταμεῖα τῆς Τραπέζης.

—Διάβολε! μουρμούρισε ὁ Ἄλφ. Τώρα ἐννοῶ... Ὁ κ. Μίντλετον-Μάρσαλλ ἀνέβαινε στὴν ταράτσα γιὰ νὰ πέση ἀπὸ κεῖ ψηλά!

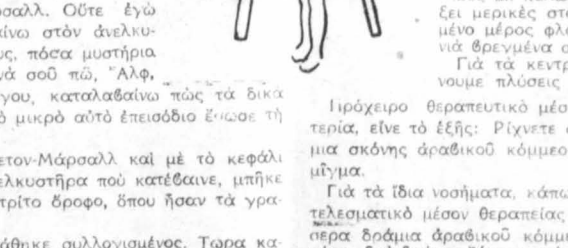

ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ ΕΧΕΙ Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ

ΙΑΤΡΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Τὰ αἴτια τῶν πονοκεφάλων εἶνε πολλὰ καὶ διάφορα. Ἐκεῖνοι ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ πονοκεφάλους, δὲν πρέπει νὰ κουράζωνται σωματικῶς καὶ πνευματικῶς. Ἐπίσης πρέπει νὰ διαμένουν στὸ ὕπαιθρο, νὰ κάνουν ἐλαφρὲς σωματικὲς ἀσκήσεις, λουτρὰ μὲ χλιαρὸ νερὸ καὶ ἐντριβὲς μὲ κολώνια. Στὸν παροξυσμὸ τοῦ πονοκεφάλου, δίδετε στὸν ἀσθενῆ μιὰ δόσι ἀντιπυρίνης, ἀσπιρίνης καὶ ἄλλων παρομοίων φαρμάκων.

* * *

Καὶ ὁ νευρικός, ἐπίμονος καὶ ἐνοχλητικὸς λόξυγκας ὀφείλεται σὲ πολλὰ καὶ διάφορα αἴτια. Ὑπάρχουν ὅμως τὰ ἀκόλουθα μέσα γιὰ τὴν προσωρινὴ του θεραπεία: Μόλις μᾶς ἔρθη ὁ λόξυγκας, πρέπει ν' ἀρχίσουμε νὰ καταπίνουμε μικρὰ κομμάτια πάγου ἢ νερὸ παγωμένο ἢ πολὺ ζεστὸ νερὸ καὶ σὲ κάθε γουλιὰ νὰ παίρνουμε καὶ μιὰ βαθειὰ καὶ ἀργὴ εἰσπνοή. Καλὸ κάνει ἐπίσης καὶ τὸ σταμάτημα τῆς ἀναπνοῆς, τὸ ὁποῖο ὅμως πρέπει νὰ εἶνε—ὅσο τὸ δυνατὸν—διαρκέστερο. Καλὸ ἐπίσης κάνει στὸ λόξυγκα καὶ μιὰ γουλιὰ ξύδι μαζὶ μὲ λίγη ζάχαρι.

* * *

Μόλις πιάσουν σπασμοὶ ἕναν ἄνθρωπο, πρέπει νὰ τὸν πλαγιάσουμε ἀμέσως πάνω σ' ἕνα στρῶμα, μέσα σ' ἕνα δωμάτιο εὐρύχωρο καὶ εὐάερο, νὰ ξεκουμπώσουμε τὰ ροῦχα του καὶ μετὰ ἢ νὰ τὸν τυλίξουμε μὲ πετσέτες καὶ σεντόνια βρεγμένα σὲ κρύο νερὸ ἢ νὰ τοῦ κάνουμε λουτρό, θερμοκρασίας 37 βαθμῶν, μὲ τύλιο. Κατόπιν τοῦ δίνουμε ἕνα καθαρκτικό.

* * *

Οἱ συχνοὶ ἐμετοὶ δὲν ὀφείλονται μόνον σὲ κακοστομαχιά, ὅπως σκαντάζονται πολλοί. Ὀφείλονται σὲ ἀπειράριθμα αἴτια, φανερὰ καὶ κρυφά. Πάντως, στὴν περίπτωσι αὐτὴ ἐπιβάλλεται ἀπόλυτη δίαιτα καὶ ἀκινησία. Συχνὲς γαργάρες μὲ κρύο νερό, πιπίλισμα κομματιῶν πάγου καὶ ἡ τοποθέτησις πάνω στὸ ἐπιγάστριο συναπισμοῦ ἢ φούσκας πάγου καὶ ἐπιθεμάτων ψυχρῶν ἢ θερμῶν.

* * *

Ὅταν ἀνοίξη ἡ μύτη μας, πρέπει νὰ καθήσουμε σ' ἕνα μέρος δροσερό, μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο ἐλαφρὰ πρὸς τὰ ἔμπρός, νὰ χαλαρώσουμε κολλάρα καὶ ροῦχα καὶ νὰ ἀρχίσουμε νὰ εἰσπνέουμε ἀπὸ τὴ μύτη καὶ νὰ ἐκπνέουμε ἀπὸ τὸ στόμα. Ἂν ἡ αἱμορραγία δὲν σταματᾶ, τότε καλὸν εἶνε νὰ χώσουμε μέσα στὸ ρουθοῦνι, ἀπὸ τὸ ὁποῖο τρέχει τὸ αἷμα, ἕνα βαμβάκι ποτισμένο σὲ νερὸ μὲ ὀξυγόνο ἢ σὲ διάλυσι ἀντιπυρίνης 1 πρὸς 10.

* * *

Ἄμα μᾶς δαγκάση ἢ μᾶς τσιμπήση κανένα δηλητηριῶδες ἔντομο, τρίβουμε τὸ δαγκαμένο μέρος μὲ κολώνια, μέσα στὴν ὁποία ἔχουμε στάξει μερικὲς σταγόνες ἀμμωνίας. Ἂν τὸ δαγκαμένο μέρος φλογιστῆ, τότε βάζουμε σ' αὐτὸ παγιὰ βρεγμένα σὲ μολυβόνερο.

Γιὰ τὰ κεντρίσματα τῶν σφηκῶν γενικῶς κάνουμε πλύσεις μὲ γλωριοῦχο ἀσβέστιο.

Ἱερόχειρο θεραπευτικὸ μέσον γιὰ τὴ διάρροια καὶ τὴ δυσεντερία, εἶνε τὸ ἑξῆς: Ρίχνετε σὲ λεμονάδα (λεμονιοῦ) δυὸ δράμια σκόνης ἀραβικοῦ κόμμεος, τὴν ἀνακατεύετε καὶ πίνετε τὸ μῖγμα.

Γιὰ τὰ ἴδια νοσήματα, κάπως πιὸ πολύπλοκο, μὰ ἐπίσης ἀποτελεσματικὸ μέσον θεραπείας εἶνε καὶ τὸ ἑξῆς: Παίρνετε τέσσερα δράμια ἀραβικοῦ κόμμεος, μισὸ δράμι ἐλαίου μοσχοκαρύδων, δυὸ δράμια ζάχαρι καὶ πενῆντα δράμια νερό. Τὰ διαλύετε ὅλα μαζὶ καὶ πίνετε τὸ μισὸ τοῦ μίγματος. Ἂν ὕστερα ἀπὸ τρεῖς ὧρες δὲν πόψει τὸ κακό, πίνετε τότε τὸ ἄλλο μισὸ κ' ἡ θεραπεία ἐπέρχεται.

* * *

Ἀπ' τοὺς καρπούς, τὰ ἀχλάδια συνιστῶνται ἰδιαιτέρως σὲ ὅσοις ἔχουν προδιάθεσι στὴν ἀρθρίτιδα. Ἐπίσης, ὠφελοῦν πολὺ καὶ τοὺς πάσχοντας ἀπὸ τὸ ἧπαρ (σηκκῶτι). Σκέτος, χωρὶς ζάχαρι κλπ. ὁ χυρὸς τοῦ ἀχλαδιοῦ, προλαβαίνει πολλὲς στομαχικὲς διαταράξεις. Καὶ τοῦτο, γιατὶ μετατρέπει τὰ ὀξέα ὑγρὰ τοῦ στομάχου σὲ ἀλκαλικά.

* * *

Πίνετε ἀμέσως μόλις ξυπνήσετε τὸ πρωῒ ἕνα φλυτζάνι χαμομῆλι. Κάμνει μεγάλο καλὸ στὸ στομάχι, σταματᾶ τὴν ὀξυρεγμία, κτλ.

* * *

Ἀποφεύγετε νὰ τρῶτε συνεχῶς τὸ ἴδιο φαγητό. Ἀντίθετα, φροντίστε νὰ ἐπιζητῆτε πάντα τὴν ποικιλία. Αὐτὸ κάνει μεγάλο καλὸ στὴν ὑγεία.